



**ALLA ON SIGUI
EL MEU COR**

JORDI SIERRA I FABRA

ALLA ON SIGUI EL MEU COR



Títol original: *Donde esté mi corazón.*

© Jordi Sierra i Fabra, 1998

© Ed. Cat.: Edebé, 2005

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Directora de la col·lecció: Reina Duarte

Disseny de les cobertes: César Farrés

Traductora: Teresa Maria Castanyer

Il·lustracions interiors: Teo Puebla

Fotografia de coberta: AGE Fotostock

Primera edició digital: maig 2010

ISBN 84-236-9829-5

Queda prohibida, tret de les excepcions previstes en la Llei, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació d'aquesta obra si no es disposa de l'autorització dels titulars de la propietat intel·lectual. La infracció d'aquests drets pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (art. 270 i seg. del Codi Penal). El Centre Espanyol de Drets Reprogràfics (www.cedro.org) vetlla pel respecte d'aquests drets.

*Per a l'Aurora Díaz Plaja,
la persona amb el cor més
gran que conec.*

«T'estimo infinitament,
t'estimaré fins a la mort.
Hi ha un lloc per a nosaltres,
ja saps la cançó.
No puc fer res
tret d'estar enamorat de tu.
Tot el que faig és besar-te
mitjançant un poema.
T'estimo infinitament,
t'estimaré fins a la mort.»

Mark Knopfler - Dire Straits

PRIMER BATEC

U

En el moment d'ensopegar, ell va aparèixer al seu costat.

Va ser una cosa fortuïta i inesperada, gairebé ridícula, perquè de primer es va entrebancar i després va fer dues passes per mantenir l'equilibri. A més, es va espantar. Allò va ser el que li va fer perdre la verticalitat i, per no caure de cara, va posar una mà a terra i va acabar caient d'esquena. O sigui que va quedar asseguda a terra, mig sorpresa, mig avergonyida.

Això segon, evidentment, per ell.

—Que t'has fet mal?

—No.

—Dóna'm la mà.

Què podia fer? La hi va donar i ell la va estirar amb força i la va fer tornar al món normal. Quan va estar dreta, abans que res, va comprovar el seu aspecte. Però de reüll va continuar examinant el noi. Era una mica més alt que ella, de complexió força atlètica; la

samarreta permetia veure-li els braços i l'extensió de les espatlles. Els cabells, molt negres, feien la impressió de ser, alhora, molt suaus. Però sens dubte el que més fascinava eren els ulls, el nas i els llavis, que formaven una simetria perfecta. I aquells ulls la miraven d'una manera molt directa, especial. Se'n va adonar de seguida.

En unes altres circumstàncies li hauria semblat atractiu.

—Estàs bé?

—Sí, sí, només ha estat un ensurt.

—Badaves.

—Pensava en les meves coses.

—Ja.

Es va enfrontar a la seva mirada, i va ser aleshores quan es va adonar que ell estava pàl·lid, gairebé tan espantat com ho havia estat ella en el moment de descobrir que estava a punt de caure. Els seus ulls trasllueïen por, i allò donava a la seva cara un efecte estrany que encara la va desconcertar més.

—No m'ha passat res, de debò —es va veure obligada a tranquil·litzar-lo.

—Bé, doncs... —va vacil·lar ell, com si no sabés què fer.

—Gràcies.

—Va bé.

—Adéu, a reveure —es va acomiadar ella, donant per acabat aquell diàleg absurd presidit pels nervis.

Però mentre se n'allunyava, deixant-lo allà quiet, enmig de la vorera, va saber que encara la mirava, i que en els seus ulls continuava aquella llum curiosa,

expectant, tan diferent de totes les mirades, tot i que era d'allò més natural: un admirador.

Una llum plena de sensacions.

Va aconseguir continuar caminant sense girar el cap. Li va costar, però ho va fer, amb un exèrcit de formigues que li recorrien l'espina i un fred buit a la boca de l'estómac.

Després es va ficar a la fleca, una dotzena de metres més enllà, i va sospirar alleujada quan es va sentir segura, encara que no sabia de què.

Dos

Va sentir la veu de la Carolina, la seva millor, la seva única amiga de veritat, així que va tombar la cantonada que conduïa al carrer on hi havia casa seva, oculta des d'allà pels arbres del jardí i el petit mur.

—Montse!

Es va aturar i, així que la va veure, va deixar les dues bosses a terra. Feia molta calor, moltíssima, cosa que augurava un estiu que es faria insuportable a mesura que avancés. La urbanització on vivien, tot i que era a prop del poble, tenia molts desnivells i pujades, i per això va aprofitar la parada per descansar i va agrair no haver-ho de fer a ple sol. Les branques d'un dels frondosos pins dels senyors Ferrer la van protegir mentre la Carolina trotava en direcció cap a ella. Li va envejar el *top* i la minifaldilla. Ella portava una samarreta tancada arran de coll i uns texans. Encara li costava acceptar que mai no podria portar un escot, un bikini, ni tan sols un vestit de bany escotat.

Mai més.



—Carai, tia! —va bufar la Carolina quan va ser al seu costat—. No saps quines ganes tinc de motoritzar-me, encara que només sigui per venir a casa teva.

—No dius sempre que això és molt més tranquil que el centre del poble?

—Sí, bé, però...

—Véns a banyar-te? —li va preguntar la Montse, dubtosa, en veure que la seva amiga no portava la bossa amb el vestit de bany.

—No, no puc. T'he vist de lluny i només volia preguntar-te què farem aquest vespre.

—Anem al Casino, no?

—D'acord —va accedir la Carolina.

—Escolta —no va esperar ni un moment més; li ho volia explicar—. Te'n recordes, del noi de dissabte?

—El que no parava de mirar-te amb cara d'èxtasi concentrat i mal d'estómac?

—Sí.

—És clar que me'n recordo, ja et vaig dir que era molt bufó.

—Doncs l'acabo de veure.

—Ah, sí? —es va quedar en suspens la Carolina—. I...?

—Hem parlat.

—Què? —la cara de la seva amiga va canviar—. Digues, digues.

—No res, que anava pel carrer, he ensopegat, he caigut...

—Que has caigut? —es va alarmar la seva amiga.

—Una bona patacada al cul.

—Oh, Déu meu, quina vergonya! —i va tancar els

ulls—. No deus pas voler dir que ell...

—Era allà —li va confirmar les seves sospites, la Montse—. Però és que a més ha aparegut com per art de màgia, entens?

—I t'ha ajudat a aixecar-te.

—Sí.

—Ho sabia, ho sabia! —va cantar la Carolina—. Ja t'ho vaig dir. Què tal?

—Res.

—Com que res? —i en la veu s'endevinava un retret—. Com es diu? Qui és? Heu quedat?

—Ep, ep, alto! —la va aturar la Montse—. He caigut, era allà, m'ha ajudat i això ha estat tot.

—L'has deixat escapar?

—Què volies que fes? Per l'amor de Déu! Mira que ets...

—Escolta, maca, tu hi creus, en les casualitats?

—No ho sé.

—Doncs jo no. El vas deixar penjat dissabte, i estava esperant la seva oportunitat.

—L'ha tingut i no m'ha dit res.

—Perquè és tímid, ja se li notava. Oi que estava nerviós?

—Força —va reconèixer la Montse—. S'ha espantat gairebé més que jo quan m'ha vist a terra.

—Normal. Què vols? Si li agrades, munes el número, no li dones peu, i ell és tímid...

—Carolina...

—Jo no dic res —es va defensar ella—, però ja saps què penso: que necessites una mica de marxa després d'allò de l'Artur.

—Bé, ja n'hi ha prou, no? —es va queixar amb amargor la Montse.

La Carolina va abaixar el cap. Al rostre, emmarcat per una abundant cabellera negra, li va aparèixer una ombra de culpabilitat. La seva amiga va veure com es mossegava el llavi inferior; s'havia adonat que acabava de ficar els peus a la galleda, una cosa habitual en ella, d'altra banda.

—Està bé, ho sento —va dir—. Et juro que no en tornaré a parlar.

—No és això —va manifestar amb cansament la Montse—. És que... —no va trobar paraules per explicar el que sentia, i va acabar sospirant abans d'afegir—: Bah, deixa-ho estar, no em facis cas. Encara estic sensibilitzada.

—A vegades parles amb tanta finor —va secundar el seu sospir, la Carolina, aixecant el cap—. Per què no dius simplement que estàs empenyada a més de dolguda?

Va aconseguir fer-la riure, una cosa que havia estat força difícil durant les últimes setmanes.

—Bé, véns o no?

—T'ajudaré a arribar a casa amb això —es va oferir la Carolina agafant les bosses de terra—, però me n'he d'anar més de pressa que corrents.

—Ep, dóna-me'n una —va protestar la Montse.

—No cal, anem.

Es va resignar. La Carolina ja l'avantatjava cinc metres carrer amunt.

Tres

La molestava que tots continuessin tractant-la com una malalta. Ja no ho era.

O sí?

A vegades tenia la sensació que els fantasmes del passat la perseguirien la resta dels seus dies. Seria una velleta i encara li preguntarien si es trobava bé.

—Com estàs, reineta?

Els seus pensaments es van materialitzar allà mateix, en forma de mare. Si no fos perquè l'havia vist plorar tant, i per com n'estava, de prima, víctima dels nervis, li hauria clavat un moc com una casa. No ho va fer, però tot i així, no es va mossegar la llengua.

—Jo diria que estic una miqueta millor que fa una estona, abans d'anar-me'n, i també millor que ahir, només una miqueta, però molt pitjor, moltíssim pitjor que demà, i no cal dir que demà passat, encara que d'aquí a un any segur que estaré millor que avui, tenint en compte que estava fatal fa...

—Ai, filla! —va sospirar la dona—. Al final, no et podré preguntar res.

—Mare, és que ho fas cada cinc minuts.

—No és veritat.

—Doncs cada vegada que entro o surto.

—Has estat tu qui s'ha entestat a anar a comprar i tornar carregada —li va retreure la seva mare.

—És que, si no faig exercici, acabaré igual que la cosina Lali.

—Però si no tens ni tripa ni moca!

—Jo? Les ganes, mare, no diguis bestieses.

—Sí, és clar, jo dic bestieses. Això mateix. Jo sempre dic bestieses.

Es va fer l'ofesa. Va començar a treure el contingut de les bosses i a dipositar els diversos paquets sobre el marbre de la cuina mentre fingia ignorar la seva filla. La Montse va estar a punt d'anar-se'n a la seva habitació per posar-se el vestit de bany. La va aturar el fet de tornar a sentir aquella infinita pietat per la seva mare.

—Mare —li va dir condescendent—, he de fer exercici. No em puc quedar quieta, morta de por.

—Si ja ho sé —va exclamar la dona mostrant-li els ulls carregats d'estrelles lluminoses, a punt d'arrencar a plorar—. Però jo encara tinc aquella sensació que...

—Cauràs malalta tu —li va advertir la seva filla.

La possible resposta no va arribar. Per la porta de la cuina va aparèixer en Juli, el germà gran de la Montse, que s'acabava de llevar tot i l'hora que era. Anava en calçotets. En unes altres circumstàncies hauria anat a la nevera a agafar alguna cosa sense mo-

lestar-se a obrir la boca.

Però això era abans.

Molt abans.

—Hola, com estàs avui? —es va interessar mirant-la.

—Serà millor que no preguntis —li va advertir la seva mare—. A la «Senyora Susceptible» la molesta.

La Montse va tenir ganes de cridar, però allò, sens dubte, hauria estat massa.

Un quart personatge va fer acte de presència abans que respongués: el seu germà petit, en Dani. Va entrar a la cuina a la càrrega, tal com acostumava a fer.

—Ja he acabat els deures! —va anunciar—. Puc anar a la *pisci*?...

Aleshores va veure la seva germana i es va aturar en sec, preocupat. Tant que va preguntar:

—Que passa res?

Per norma general, el seu germà petit abans la turmentava i li feia la vida impossible sense tenir el més petit remordiment de consciència. Era natural, tenint en compte que ella estava enmig dels seus dos germans. I en Dani, al capdavant, era el petit, el «despenjat». Ara l'havien confessat. Anava amb peus de plom, no feia soroll i a vegades la mirava com si estigués a punt de caure morta en un tancar i obrir d'ulls.

Com podia portar una vida normal així?

La Montse va sortir de l'habitació sense dir res, acceptant els fets, però rebel·lant-se silenciosament contra ells.

Quatre

Se sentia tan estranya.
Tan diferent.

Un any abans, l'estiu havia estat igual com tots. És a dir: un fàstic perquè es va haver de quedar a Vallirana, sense anar enlloc de vacances, però meravellós perquè va poder estar al costat de l'Artur. De fet, tot havia començat aleshores, poques setmanes abans de...

Un any. Només això. I en aquest temps...

Els sentiments arribaven a ensopir-la, però encara més les emocions que assaltaven els murs del seu esperit contínuament, a traïció, desmuntant-la, produint-li aquell vertigen, aquella sensació d'irrealitat. A vegades no sabia què era millor, ni sabia quina cara fer, què dir, com enfrontar-se a la nova vida amb l'aparença de normalitat. Per a ella mateixa era al·lucinant. Per tant, s'imaginava que difícil que devia resultar per als seus, la família, les amistats, el món sencer.

Però era viva. Això era l'única cosa que comptava. Viva.

Tot i que no paraven de recordar-li que es tractava gairebé d'un miracle.

Tots, amb aquella actitud.

Per això, tot el que l'envoltava, la seva visió de les coses, les seves dimensions, tot havia canviat. Per fora i per dintre. Els altres no se n'adonaven, perquè no podien ficar-se-li al cervell, ni sota la pell, i encara menys al cor, per gronxar-se amb cada batec d'aquella nova vida.

Potser haurien d'anar tots a un psiquiatre. Tots. Ella, la seva família, el poble sencer.

El silenci de la seva habitació la va confortar. Només entre les quatre parets d'aquell espai propi se sentia bé, a recer de qualsevol mal. Era l'únic que tenia, aquell reducte li pertanyia. Més enllà de la porta quedava la resta de l'univers: la mare a la cuina, pensant-hi sense parar; el pare, treballant i apartat durant unes quantes hores de tot allò, però igualment pendent del telèfon i de la seva por, superada, no derrotada; el seu germà gran a punt d'anar a la universitat i carregat de plans, recuperant-se de l'impacte d'aquells mesos passats en què, gairebé de miracle, no va perdre el curs; en Dani, convertit en el rei de la petita piscina, amb la qual cosa acostar-s'hi era una temeritat, però que es passava el dia mirant-la com si fos un fantasma; la Carolina, sempre disposada a animar-la, convertida en la seva força moral, tot i que a vegades la seva energia la portava a fregar els extrems.

La Montse, d'esquena al mirall de la paret, va començar a despullar-se per posar-se el banyador. Un banyador no gaire seductor, l'únic que havia trobat tancat pel coll. Una raresa. Es va treure la samarreta, els pantalons, i la roba interior. Quan es va quedar despullada, es va adonar que el banyador era al costat del mirall, és a dir que, quan es va girar i va allargar la mà, s'hi va veure reflectida durant un moment, de cua d'ull.

Va tancar els ulls, va agafar la peça i va tornar a posar-se d'esquena al mirall.

Aleshores es va adonar com havia estat d'absurd el seu gest.

Si ella era la primera que no s'enfrontava a la realitat, com podia pretendre que la seva família ho entengués?

Va vacil·lar, però amb prou feines va ser un moment.

Després va fer mitja volta per segona vegada i es va enfrontar a la seva imatge en el mirall.

La cicatriu, que naixia arran de coll, baixava en una espantosa vertical travessant-li el cos fins gairebé al melic. Era com una cremallera que no s'obria. Una cremallera rosada i esquitxada constantment de breus traços horitzontals. Passava entre els seus pits joves i bonics com un riu sec. I tot i ser espantosa, eterna, sabia que representava la porta de la seva esperança, la clau de la seva nova vida. La cicatriu solament era l'empremta visible, el vestigi del que havia passat.

S'hi va acostar la mà dreta.

La va tocar.

Era la primera vegada que ho feia?

No, però sí d'aquella manera. I el que importava era la manera.

Va tancar els ulls i va escoltar els batecs del cor.

El seu cor.

La vida és molt estranya, però només quan s'està a punt de perdre-la ens adonem del que val, i que ho és tot, perquè no tenim res més.

La Montse es va omplir els pulmons d'aire i es va posar el banyador.

Temps. Necessitava temps.

Al capdavant, estava aprenent a viure un altre cop.

Cinc

Va ser la Carolina qui li va donar el cop de colze, gens dissimulat, segons el seu més pur estil.

—És allà! —va xiuxiuejar, tot i que va ser com si ho cridés.

—Ai! —va protestar la Montse pel cop—. Qui, és allà?

—Ell!

—Però...?

—No, no et giris! Que ets boja?

—Au, va, tia!

—Des de quan has oblidat les normes?

No girar-se. Aquesta n'era una.

—Qui, és allà?

—El tímid! Qui vols que sigui?

No li ho va dir, però es va pensar que es referia a l'Artur.

—Bé, i què?

—És que ens ha vist, i ve cap aquí!

Això sí que la va desconcertar.

—Què vol dir que ve cap aquí?

—Doncs això, que ve.

Li ho va dir gairebé sense obrir la boca, amb els llavis distesos en un somriure, fent veure que mirava a tot arreu. Allò va obligar la Montse a mantenir la calma i a mantenir el silenci. La Carolina ja no va tornar a parlar.

Va contenir l'alè durant menys de tres segons.

—Hola —va sentir la seva veu darrere.

Va ser el moment d'alliberar tensions. Aquella vegada sí que va girar el cap i el va veure aparèixer per l'esquerra. Portava una camisa molt bonica i uns texans que se li ajustaven perfectament a la figura. No era un model, però realment semblava acabat de sortir d'un anunci de la televisió. Un anunci de gent sana.

—Hola —va contestar la Carolina amb un somriure càndid.

El noi va mirar la Montse.

—Què hi ha?

—Bé.

—Me n'alegro.

—De fet, he caigut damunt d'una part tova —va somriure ella.

La Carolina hi va ficar cullerada així que en va tenir l'oportunitat.

—No vols seure? —el va convidar.

Va rebre el cop de peu de la Montse per sota la taula, però va aconseguir mantenir-se estoica, com si res, amb el mateix somriure esculpit pel foc de l'experiència sobre el seu rostre.

—Bé, no us vull molestar, només...

—Tu no ets de per aquí, oi? —va continuar la Carolina veient que se li escapava.

—No, sóc foraster. Acabo d'arribar al poble i no conec ningú, la veritat.

—Doncs aleshores ja ens coneixes a nosaltres. Va, seu i no et facis l'interessant.

Aquesta vegada, l'altre cop de peu de la Montse no la va encertar, perquè la Carolina es va apartar abans que li arribés a la cama. La cadira va fer un soroll curiós, semblant a un gemec, quan es va desplaçar per terra. Enmig de la marea de veus dels qui omplien el Casino, va sonar amb un estrèpit feridor. Mitja dotzena de mirades van convergir en ells.

—De debò que no us fa res? —va vacil·lar ell mirant la Montse.

—Que no, home, que no! —li va contestar la Carolina.

—Bé, doncs... gràcies —va dir el nouvingut.

I va seure entre totes dues.

—**D**'on ets? —va preguntar la Carolina.
—De Tarragona.

—I què hi fas, aquí?

—Busco feina.

—Aquí?

—Sí.

—Alça, aquest —va remugar la Carolina—. Tot-hom se'n va a buscar feina a Barcelona i tu véns aquí. Però si això és un poble!

—Ja, però m'agrada.

—Que t'agrada? Per què?

—Carolina, no siguis pesada —la va renyar la Montse per primera vegada.

—Au, va, no em diguis que ho trobes normal —li va engegar la seva amiga—. Som a vint quilòmetres de Barcelona, però «ai-xò-és-un-po-ble» —es va reafirmar remarcant cada síl·laba—. I, ben mirat, és igual que si fóssim a la Lluna.

—Que tu t'hi avorreixis no significa que sigui un mal lloc —va defensar la seva llar la Montse.

—A mi m'agrada —va insistir ell—. Aquests boscos, les muntanyes... i Barcelona aquí al costat, és clar.

—On vius?

—Vols dir aquí o a Tarragona?

—Aquí, home, aquí. Què n'he de fer jo, de la teva adreça a Tarragona?

—A la pensió La Rosa, fins que trobi una cosa millor. Hi tinc llogada una habitació.

Continuava mirant la Montse. Les preguntes les feia la Carolina, però ell mirava la Montse. De cop se'n van adonar, tots dos, ell i ella, i van mirar fixament la Carolina, que en aquell instant semblava que havia acabat l'interrogatori. La noia es va trobar les seves cares ansioses.

—D'això... —va mirar de dir alguna altra cosa—. Doncs ho tens pelut, noi, molt pelut. I més ara que l'estiu ja ha començat... Saps quants àrabs hi ha per aquí fent les feines que no vol fer ningú? Tret que vulguis fer el mateix que ells...

—Si no hi ha més remei.

—Ah, bé —va dir la Carolina.

—Com et dius? —va preguntar la Montse de cop.

La va tornar a mirar. En els seus ulls va espurnejar una llum carregada d'expectatives.

—Sergi —va respondre.

—Ella és la Carolina, i jo sóc la Montse.

—Hola Carolina. Hola Montse.

—Hola Sergi —van dir totes dues alhora.

—Puc convidar-vos a alguna cosa per celebrar-ho?

—Sí, home! —va protestar la Carolina—. Busques feina i ja vols començar a gastar.

—Tinc estalvis per aguantar un parell de mesos —es va justificar.

—Ja, però no —va insistir la Carolina—. Per cert... —va mirar l'hora i va arquejar les celles com si acabés de recordar una cosa imprevista—. Mare de Déu! —va exclamar—. Me n'he d'anar.

La Montse es va posar tensa.

—Però si...

—Em sap greu, noia! —la Carolina ja estava dreta, agitant les mans amb la seva natural efervescència—. No t'he dit que havia de veure l'Ismael? Quin cap! —la va aturar en veure que ella també pretenia aixecar-se—. Escolta, tranquil·la, que és una cosa privada.

La pressió de les seves mans va ser terminant. La Montse no va poder lluitar contra ella; si no, al final hauria traït la comèdia que la seva amiga estava muntant per deixar-los sols.

Tot i que es veia d'una hora lluny que aquella era la seva intenció.

—Tornaràs, oi? —va voler saber la Montse.

—No ho sé; però per si de cas, no m'esperis —es va adreçar a en Sergi i el va envoltar en un somriure de confiança—. M'alegro de conèixer-te, de debò. Ens veurem, eh? D'acord, *ciao*.

I sense donar-los temps de res més, es va allunyar del seu costat.

—Caram —va comentar ell quan la Carolina ja havia desaparegut per la porta, encara no feia ni cinc segons—. Qui és aquest Ismael?

La Montse no li va dir que ella s'estava preguntant el mateix.

Set

El passeig, construït sobre la riera i asfaltat per ser el centre popular del poble, estava ple de gent, i instintivament se'n van allunyar, caminant sense rumb aparent, tot i que la Montse es dirigia cap a casa seva sense dir-li-ho. No era per incomoditat, ni tampoc per l'hora. Se sentia bé, de gust, per estrany que li semblés, tenint en compte que ell era la seva primera companyia masculina des de feia molts mesos, però encara no tenia prou pau per gaudir-ne. No estava preparada.

La Carolina li hauria dit que sempre s'ha d'estar preparada per a una aventura, o un embolic, o per a tot el que tingués marxa o canviés el color de la monotonia. Però ella no era la Carolina.

En Sergi es va adonar que s'allunyaven del centre.

—Em sap greu haver-me presentat d'aquella manera abans —va dir de cop i volta.

—De quina manera?

—Bé, estàveu la teva amiga i tu, i he aparegut jo...

—Si no coneixies ningú tret de les noies que vas ajudant pel carrer, és lògic —va mirar de ser amable la Montse, comprenent què li passava al seu nou amic.

—Però potser us he molestat.

—Per què ens hauries d'haver molestat?

—Estaves molt seriosa.

La Montse es va aturar i el va mirar.

—És que jo sóc així —va dir la mar de natural.

—No ho crec —va respondre ell—. És com si et controllessis tota l'estona.

—Jo?

—Gairebé no et conec, és clar, però diria que no és el teu millor moment. Que has suspès?

—No —li va dir la veritat, perquè no havia fet ni un sol examen.

—Aleshores perdona, dec ser jo, que sóc molt susceptible.

La Montse anava a dir-li que ell també semblava molt nerviós, molt tens, però va optar per no fer-ho. La Carolina tenia raó: era tímid, i a més probablement se sentia molt sol, estrany. Al llarg d'aquells trenta o quaranta minuts d'intimitat, des que la seva amiga se n'havia anat, havien estat parlant d'un munt de coses neutres, dispars: música, esports..., com si tots dos miressin de defugir altres assumptes més conflictius o personals. I era absurd. S'acabaven de conèixer.

Tot i que a en Sergi se li notava que ella li agradava.

La majoria dels nois solien ser força transparents en allò.

—No era la meva intenció semblar un estaquirot —va confessar la Montse reprenent la marxa—. De tota manera tens raó, he tingut un mal any. Entre moltes altres coses, he perdut el curs.

—Ah, sí?

—Tant se val —va plegar els braços amb el seu característic gest de determinació i va mirar lluny, cap a la silueta de les muntanyes retallada sobre el cel estrellat.

En Sergi no va tornar a preguntar res.

I quan ho va fer, va ser per canviar de tema.

—Vius aquí tot l'any?

—Sí.

—I què tal?

La Montse es va arronsar d'espatlles.

—Sempre he viscut aquí, no ho sé —va confessar.

—A mi m'encanta viatjar, moure'm —va dir ell—. Quan pugui m'agradaria recórrer el món, veure les piràmides d'Egipte, Palenque a Mèxic, les cascades de l'Iguaçú, Petra, Kàtmandu, i banyar-me a les Maldives i a la Polinèsia.

—Doncs de moment has anat a parar a Vallirana —se'n va burlar ella—. No està malament. Com és que vas decidir quedar-te aquí?

—Doncs... —en Sergi va desviar la mirada un instant—, va ser casual. M'agrada aquesta zona, i a vegades hi venia amb la moto per la carretera general fins a Vilafranca del Penedès, o fins al port de l'Ordal. Un dia vaig veure això i vaig pensar que era perfecte, però no em preguntis per què. M'agrada fiar-me de l'instint.

—I ets aquí.

—I sóc aquí.

—Doncs aquella és casa meva —va assenyalar la Montse amb un sospir de resignació—. Jo sí que sóc aquí.

A en Sergi se li va notar la desil·lusió, el tall. Va mirar l'hora de manera que semblés que no ho feia, però ella se'n va adonar. No era tard.

La majoria dels joves començava a viure la nit en aquell moment.

En Sergi va tenir la delicadesa de no preguntar res.

—Gràcies per deixar-me acompanyar-te —va dir.

—No siguis estúpid.

Ell es va aturar a menys de vint passes de la porta.

—Bé, doncs... adéu —es va acomiadar.

—Adéu —va somriure ella.

I res més.

Vuit

La seva mare la va despertar trucant a la porta de l'habitació amb una insistència poc habitual.

—Montse, que et demana la Carolina.

Va obrir un ull i va mirar l'hora en el rellotge lluminós. S'havia passat. Era tardíssim, encara que de tota manera no tingués res a fer aquell matí. A la tarda sí. A la tarda tocava metge. Però al matí...

—Montse? —va insistir ella.

—Ja va, ja va —va protestar.

Va saltar del llit i va sortir amb els ulls tancats, igual que un fantasma. No podia sofrir haver de parlar abans de rentar-se les dents, però si demanava a la seva mare que digués a la Carolina que truqués més tard, la seva amiga era capaç d'aparèixer amb una enrabiada de campionat. Es va desplomar sobre el sofà, com si estigués esgotada per l'esforç d'haver fet aquelles deu passes, i va agafar l'auricular de la taula. Per què no tenien un portàtil, com tothom?

—Què? —va remugar.

—Això, què? —va saltar la Carolina amb energia, demostrant que ella sí que feia una bona estona que estava desperta.

—Ets una bandarria —la va insultar a consciència la Montse.

—Au, tia, que li vas.

—I què?

—El dia que em *flipi* un noi i no et busquis una excusa per deixar-nos sols, ja veuràs.

—Però és que vas desaparèixer al cap de dos segons!

—És tímid, se li han de donar més oportunitats que als altres! —va cridar la Carolina—. I es pot saber per què discutim? A veure, no t'agrada?

—És que no és això. Per què tot ha de ser o blanc o negre?

—Mira, no t'emboliquis. En això és blanc o negre, d'acord? Així, doncs, si no t'agrada, me'l quedo jo. Només he de desplegar les meves bones arts de seducció.

—Au, així de senzill!

—Apa, tia, per una novetat que hi ha! —va tornar a cridar la Carolina, i com si la volgués convèncer va insistir—: Però si és molt bufó!

—No està malament —va concedir la Montse.

—Compra't una llàgrima i ofega't! Va, digues, com és? Resulta tan encantador com sembla?

—És força dolç, sí.

—Dolç? No em diguis que l'has tastat i ja us heu fet un pe...?

—No siguis bèstia, que no va passar res! Et dic que és dolç perquè ho és. No ho sé, ha estat la primera paraula que m'ha vingut al cap.

—O sigui, igual que els psiquiatres, que ensenyen taques i tu dius la primera bajanada que se t'acut —va demostrar la seva rapidesa mental la Carolina—. Doncs tu has dit «dolç», i això és alguna cosa. Vaja, em sembla a mi.

—Carolina, descansa —va sospirar la Montse.

—I a part de «dolç»? —ho va dir de forma molt especial.

—Estava força tallat, nerviós, o alguna cosa així.

—Li agrades —va sentenciar la Carolina—. Ui, com li agrades! Aquest ja és al sac! Amor a primera vista, fulminant! Podries passar un estiu de nassos.

—Jo no vull passar un estiu de nassos.

—Doncs és estiu, saps? Ho vulguis o no, és estiu, i els estius o es passen de nassos o es passen fatal, perquè només n'hi ha un cada any, més ben dit, només n'hi ha un quan es tenen disset anys. I encara que et molesti, t'ho diré: tu estàs viva i l'Artur se n'ha anat de la teva vida. Adéu. O sigui que desperta't i enfronta't a la veritat. Tens un tio encantador a l'abast, què et passa?

—Res —va manifestar la Montse.

—No et facis l'ofesa perquè amb mi no pots, i menys en casos així. No he aclucat l'ull en tota la nit! Va, deixa-ho anar, que per alguna cosa sóc la teva amiga: què et passa?

—Ja t'ho he dit: res.

—Tens por.

—No!

—Apa, mira que ets esquerpa quan vols! És per...?

—No! —va tornar a cridar la Montse abans que fes la pregunta—. Estic bé!

—Segur?

—Segur. Són els altres els qui no paren de recordar-m'ho.

—Bé, la veritat és que això sí que ho puc entendre —el to de la Carolina va canviar de cop—. Tu ets més forta que jo, saps? Jo sí que tindria por, tanta que...

—Carolina —va tornar a impedir que la seva amiga continués, fent un gir en la conversa—, t'has fixat en la seva manera de vestir?

—Sí, ho has notat? Vesteix massa bé per estar buscant feina per aquí del que sigui, oi? I les seves maneres... Ufff!

—Té una cosa que..., no ho sé.

—Escolta, no t'hi encaparris. Tu espera't a veure què passa i ja està, però tampoc no et pensis que ell ho farà tot. Fixa't, fa dos dies semblava que aquest seria un estiu d'allò més ensopit, i ara..!

—Si no fos pel que m'ha passat, li aniries al darrere? Vull dir que... si me'l cedeixes per cortesia.

—No siguis burra! Et mirava a tu.

—Has dit que, si no el vull, te'l quedes.

—Era un comentari, dona!

—Fa tres anys ens vam fixar en el mateix noi, i ben bé que vam mirar de veure quina de les dues...

—Érem unes criatures! —va protestar la Carolina.

Sempre deia l'última paraula. I sempre tenia alguna cosa a afegir. No la podia guanyar. Però no tan

sols era la seva millor amiga. Era el seu únic nexa amb el món real.

I a vegades, no sempre, però a vegades, fins i tot tenia raó.

Aquella era una de les vegades.

—Quan el tornaràs a veure? —va insistir incansable i incombustible, la Carolina.